

La seu del Consell General

Actualment, el Consell General, disposa de dos seus, una d'històrica, la Casa de la Vall, i el nou edifici, però en la seva història ha passat per diverses etapes.

a) A l'origen no hi havia una seu fixa del Consell de la Terra. El *Manual Digest* indica que es feien les assemblees als pòrtics de les esglésies, en absència d'un edifici específic, i el *Polítar* diu que les reunions dels caps de casa tenien lloc als cementiris, situat habitualment al costat de les esglésies.

b) En data desconeguda, el Consell disposa de seu a Andorra la Vella, prop de la Casa Guillemó, en un edifici que es va utilitzar fins a l'inici del segle XVIII.

c) El Consell General adquireix la Casa Busquets, una construcció senyorial fortificada, construïda el 1580, propietat de la família d'un prevere, Antoni Busquets. L'operació es va acordar el 19 de desembre de 1701 i es van pagar 1.650 lliures. Juntament amb els òrgans de la Justícia, el Consell General es va instal·lar a la Casa de la Vall durant més de tres segles, tot i que a la segona meitat del segle passat es van ocupar edificis veïns per l'increment de les activitats administratives i burocràtiques.

d) El 2011, el Consell General acaba la construcció d'un nou edifici, al costat de la Casa de la Vall, una construcció que es va decidir de tirar endavant poc després d'haver aprovat la Constitució per donar resposta al creixement de l'activitat parlamentària, sobretot, però, per disposar d'una sala de plens capaç per als 42 consellers generals que preveu la Constitució com a membres del parlament andorrà. L'obra es va encarregar als guanyadors del concurs internacional d'avantprojectes, als arquitectes Pere Espuga, Ramon Artigues i Ramon Sanàbria.

La Casa de la Vall ha acollit l'activitat pròpia del Consell General i des del 2011, es manté com a edifici on tenen lloc les sessions tradicionals i els actes protocol·laris. Com a seu històrica, l'edifici està obert al públic amb un servei de visites guiades, en què es pot conèixer la història andorrana i la particularitat, potser única, de la seva funció de fonda, quan els consellers, per mor de la durada de les sessions sobretot a l'hivern, no podien tornar a casa, i pels copiosos àpats que s'hi feien amb motiu de les reunions.